പ്രാർത്ഥനയുടെ പരിമളം

റവ. ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്

(മാർ അപ്രേമിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക സങ്കീർത്തനം എന്ന കൃതി 2001-ലെ വലിയനോമ്പു കാലത്ത് ഡോ. ചെറിയാൻ ഈപ്പൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന് ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ് എഴുതിയ ആമുഖം.)

ആഗോള ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിൽ വിശ്രുതനായ മാർ അപ്രേമിന്റെ കൃതികൾ നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിന്ന് നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലേക്ക് ഒഴുകിയിറങ്ങിയത് അനേകം കൈവഴികളിലൂടെയാണ്. ക്രിസ്തീയസഭയുടെ മുഖ്യ വിഭജനങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ആ ദിവ്യ ഗായകൻ ആഗോളസഭയുടെ ഗുരുവും പിതാവുമായി അറിയപ്പെട്ടു. കവിയും സന്യാസിയും സംഗീതജ്ഞനും വേദപണ്ഡിതനുമായിരുന്ന മാർ അപ്രേമിന്റെ വേദകാവ്യങ്ങളും ഭക്തിഗീതകങ്ങളും സുറിയാനി മൂലത്തിൽ നിന്ന് ലത്തീൻ, ഗ്രീക്ക്, അറബി, മലയാളം, അർമീനിയൻ, സ്ലാവോണിക് തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിലൂടെ വിപുലമായ ഒരു ക്രൈസ്തവ ജനസഞ്ചയത്തെ സ്വാധീനിച്ചു.

സ്ലാവോണിക് ഭാഷയിലൂടെ ഇംഗ്ലീഷിൽ വന്ന മാർ അപ്രേമിന്റെ തെരഞ്ഞെടുത്ത പ്രാർത്ഥനകളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണ് ഇവിടെ മലയാളത്തിൽ പ്രകാശിതമായിരിക്കുന്നത്. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ റഷ്യയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ബിഷപ്പും സന്യാസിയും ഏകാന്ത തപസ്വിയുമായിരുന്ന തെയോഫാൻ, സ്ലാവോണിക് ആരാധനാക്രമങ്ങളിൽ നിന്നും ആദ്ധ്യാത്മികരചനകളിൽ നിന്നും സമാഹരിച്ച കൃതിയാണിത്.

ഗ്രീക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നായിരിക്കണം റഷ്യ തുടങ്ങിയ സ്ലാവ് രാജ്യങ്ങളിലെ പുരാതന ഭാഷയായ സ്ലാവോണിക്കിലേക്ക് ഈ വിനിമയം നടന്നത്. ഗ്രീക്കുകാരായ വിശുദ്ധ സിറിൽ, വിശുദ്ധ മെഥോഡിയസ് എന്നീ രണ്ടു മിഷണറിമാരാണ് ആയിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് സ്ലാവ് ജനതയ്ക്ക് ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം നല്കിയത്. പുതുതായി ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച സ്ലാവ് ജനതയുടെ ഭാഷയ്ക്ക് ലിപിയില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ട്, ഗ്രീക്ക് ഭാഷയുടെ മാതൃകയിൽ "സിറിലിയൻ" അക്ഷരങ്ങളുണ്ടാക്കിയാണ് ബൈബിളും ആരാധനാക്രമങ്ങളും സ്ലാവോണിക് ഭാഷയിലേക്ക് അവർ വിവർത്തനം ചെയ്തത്.

നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ നടന്ന വിപുലമായ ആദ്ധ്യാത്മിക സാഹിത്യ വിനിമയംമൂലം മാർ അപ്രേമിൻെറ മൂലകൃതികൾ അതേപടി ഇവിടെ കണ്ടെന്ന് വരികയില്ല. പ്രാർത്ഥനകളും ഗാനങ്ങളും തർജ്ജമ ചെയ്യുമ്പോൾ ഓരോ സംസ്ക്കാരത്തിന്റെയും ഭാഷയുടെയും തനിമ വിവർത്തനത്തിൽ നിഴ

ലിക്കും. ബാഹ്യമായ പാഠഭേദങ്ങളും മനഃപൂർവ്വമോ അല്ലാത്തതോ ആയ മാറ്റങ്ങളും അവയിൽ വരാം. പ്രശസ്തരായ ആളുകളുടെ പേരിലും ശൈലിയിലും പില്ക്കാലത്ത് അവരുടെ ആരാധകർ രചനകൾ നടത്തി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയെന്നത് പഴയകാലങ്ങളിൽ സ്വീകാര്യമായ രീതിയായിരുന്നു. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മാർ അപ്രേമിന്റെ ചില പ്രാർത്ഥനകളിൽ, അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ (എ.ഡി. 451-ൽ) നടന്ന കൽക്കദോന്യ സുന്നഹദോസിലെ ചില നിർവ്വചനങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും നിഴലിച്ചു കാണുന്നത് ഇതിനു നല്ലൊരുദാഹരണമാണ്.

എന്നാൽ ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ മുഖ്യ ലക്ഷ്യം വായനക്കാരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികപരിവർത്തനവും ദൈവതേജസ്സിലുള്ള വളർച്ചയുമാണ്. മലയാളത്തിൽ ഈ മഹൽഗ്രന്ഥം പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ച മാന്യസ്നേഹിതൻ ഡോ. ചെറിയാൻ ഈപ്പന്റെയും ഏക ലക്ഷ്യം ഇതുതന്നെയാണ്. ഇവിടെ ചരിത്രപരമായ പാഠവിമർശനത്തിന് വലിയ സ്ഥാനമില്ല.

ഡോ. ചെറിയാൻ ഈപ്പൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം വായനയുടെയും ആദ്ധ്യാത്മികാന്വേഷണത്തിന്റെയും ഫലമായി സ്ലാവോണിക് പാരമ്പര്യത്തിൽ കണ്ടെത്തിയ നിധിയാണ് 'മാർ അപ്രേമിൻെറ സങ്കീർത്തനം.' യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം മനുഷ്യജീവിതത്തിന് നല്കുന്ന ആഴമായ അർത്ഥം തേടിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീർത്ഥാടനം പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയതയുടെ ആത്മികസ്രോതസ്സുകളിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ചു. തനിക്കു ലഭിച്ച അപൂർവ്വാനുഭവങ്ങളെ മറ്റുള്ളവരുമായി പങ്കുവച്ച്, നിരന്തരമായ ആന്തരിക പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ പുതിയൊരു മാനവസമൂഹത്തിന് രൂപരേഖകൾ ചമയ്ക്കാനുള്ള ഡോ. ചെറിയാൻ ഈപ്പന്റെ നന്മ നിറഞ്ഞ ആഗ്രഹമാണ് മലയാളത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു ഗ്രന്ഥം ഇറങ്ങാൻ കാരണമായത്.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് വിവർത്തനം നടത്തിയവർ അതിന്റെ പ്രേരകലക്ഷ്യമായി പറയുന്നത് മലയാളത്തിലും പ്രസക്തമാണ് എന്നു തോന്നുന്നു. അത് ഇങ്ങനെ സൂചിപ്പിക്കാം: ദൈവകൃപയെ തുടർച്ചയായി ഉള്ളിൽ സംവഹിക്കുന്നവരാണ് യഥാർത്ഥ ഭക്തർ. കൃപയാകുന്ന ഈശ്വരപ്രസാദത്തെ നമ്മിൽ നിലനിർത്തുന്നത് നമ്മുടെ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്ന് ഉതിരുന്ന ആഴമായ പ്രാർത്ഥനയാണ്. ഈ ആന്തരിക പ്രാർത്ഥനയുള്ളവർ ദൈവപ്രസാദമുള്ളവരായി വർത്തിക്കുന്നു. ദൈവപ്രസാദമുള്ളവർ നിരന്തര പ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തിയറിയുന്നു. എന്നാൽ ഇത്ര ഉയർന്ന ആദ്ധ്യാത്മികതലത്തിൽ എത്തിയിട്ടില്ലാത്തവർക്ക് പ്രസാദവരത്തിനായി, ദൈവകൃപയാൽ ശോഭിതരായ മഹാത്മാക്കൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള പ്രാർത്ഥനകളെ ആശ്രയിക്കാം. ആത്മീയതീർത്ഥാടനത്തിൽ ബഹുദൂരം സഞ്ചരിച്ച് "കൃപയിന്മേൽ കൃപ" പ്രാപിച്ചവരാണ് ആ പ്രാർത്ഥനകളുടെ രചയിതാക്കൾ.

http://www.malankaraorthodox.tv

അതുകൊണ്ടാണ് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ എഴുതപ്പെട്ട പുരാതന പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് വലിയ സ്ഥാനം നല്കിയിരിക്കുന്നത്. 'മാർ അപ്രേമിന്റെ സങ്കീർത്തന'ത്തിൻെറ പ്രാധാന്യം ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്.

പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനയുടെ അകമ്പടിയോടെയാണ് അവതരിപ്പിക്കാറുള്ളത്. കാരണം, യുക്തിപരവും വാഗ്രൂപത്തിലുള്ളതുമായ വെറും വിശ്വാസനിർവ്വചനങ്ങൾ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഉൾക്കാമ്പിനെ വെളിപ്പെടുത്താൻ കഴിവുള്ളവയല്ല. ത്രീയേകദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നതും (doxology) ആന്തരിക പ്രാർത്ഥനയുടെ നിശ്വാസം ഉതിർക്കുന്നതുമായ ആരാധനയ്ക്ക് മാത്രമേ അപ്രമേയനായ ദൈവത്തിന്റെ തേജസ്സിനെ അല്പമെങ്കിലും പ്രസ്ഫുരിപ്പിക്കാനാവൂ. പൗരസ്ത്യ ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണമാണിത്. "പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവൻ ആരോ അവനാകുന്നു ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ; ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ ആരോ അവൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവനാകുന്നു" എന്ന പ്രഖ്യാതമായ മഹദ്വചനം (പൊന്തോസിലെ വി. ഇവാഗ്രിയസ്) ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്. അതുകൊണ്ട് വി. അപ്രേമിന്റെ രചനകളിൽ പ്രാർത്ഥനാരൂപമോ സ്തോത്രഗീതരൂപമോ ഉള്ളവയെയാണ് ഈ സങ്കീർത്തനപുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. സ്വർഗ്ഗീയ ഗായകനായ ദാവീദിന്റെ സങ്കീർത്തനങ്ങളുടെ ചുവടുപിടിച്ചാണ് നൂറ്റിഅമ്പത് പ്രാർത്ഥനകൾ ഈ പുതിയ സങ്കീർത്തനത്തിൽ നിരത്തിയിരിക്കുന്നത്.

മാർ അപ്രേമിനെ ശ്രേഷ്ഠനായ സന്യാസിയും താപസനുമായിട്ടാണ് പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യം കാണുന്നത്. സന്യാസികളെന്നു പറയുന്ന പലർക്കും ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു പരീക്ഷ, അതായത്, വൈദിക മേലദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തേക്ക് കണ്ണുനട്ട്, അത് കൈവശപ്പെടുത്താൻ തന്ത്രമന്ത്രങ്ങൾ മെനയാൻ ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവയ്ക്കുന്ന രീതി, അപ്രേമിനെ ഒട്ടും സ്വാധീനിച്ചില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയുടെ എളിയ ശുശ്രൂഷകനായി കഴിയുന്നതിൽ സംതൃപ്തി കണ്ടെത്തിയ ആ വിശുദ്ധൻ ക്രിസ്തീയ സന്യാസത്തിന് സ്വജീവിതംകൊണ്ട് ഉത്തമഭാഷ്യം രചിച്ചു. ഉത്തമരായ സന്യാസിമാരിൽ നിന്ന് സഭ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന വിശുദ്ധമായ വിജ്ഞാനവും ആരാധനാ സാഹിത്യ സംഭാവനകളും വേദവ്യാഖ്യാനവും ആത്മിക മാർഗ്ഗനിർദേശവും മാർ അപ്രേം സഭയ്ക്ക് നല്കി.

പൗരസ്ത്യസഭയുടെ അതിസമ്പന്നമായ ആരാധനാശൈലിയുടെയും പ്രാർത്ഥനകളുടെയും ഉറവിടം സന്യാസപ്രസ്ഥാനമാണ്. നിരന്തരമായ വേദപുസ്തകപഠനം, ഏകാന്തധ്യാനം, നോമ്പ്, ഉപവാസം തുടങ്ങിയ തപോനിഷ്ഠകൾ, സമൂഹാരാധനാ, മനുഷ്യസ്നേഹനിർഭരമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവയിലൂടെ "ലോകത്തെ ജയിച്ച്" വിശുദ്ധരായ വ്യക്തികൾ

എഴുതിയും പാടിയും ക്രമീകരിച്ച ദേവസ്തുതികളും പ്രാർത്ഥനകളും പിന്നീട് സാമാന്യജനങ്ങളിലേക്ക് പ്രചരിച്ചു.

സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ശക്തി കുറെയേറെ ക്ഷയിച്ച ആധുനിക കാലഘട്ടത്തിൽ, ദീർഘമായ പ്രാർത്ഥനകളും ആരാധനാക്രമങ്ങളും എത്ര മാത്രം പ്രസക്തമാണെന്ന് പലരും ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. വ്യാവസായികവിപ്ലവത്തിന്റെയും ശാസ്ത്ര-സാങ്കേതികവിദ്യയുടെയും ഫലമായി ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന പുതിയ ആഗോള സംസ്ക്കാരത്തിന് ആദ്ധ്യാത്മിക ചായ്‌വ് ഒട്ടും തന്നെ ഇല്ല. മാത്രമല്ല, സമ്പത്തിനോടും ഭൗതികസുഖങ്ങളോടും അത് കാണിക്കുന്ന അമിതമായ പ്രതിപത്തി മൂലം, ആദ്ധ്യാത്മികമൂല്യങ്ങൾക്ക് വളരാനുള്ള സാംസ്ക്കാരിക പരിതോവസ്ഥ തന്നെ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു.

എങ്കിലും നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ, പുതിയൊരു മാനുഷിക ജീവിതശൈലിക്കുവേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾ പലയിടത്തും നടക്കുന്നുണ്ട്. ഈജിപ്തിൽ നൈൽനദിയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലുമായി കടൽപോലെ പരന്നുകിടക്കുന്ന മരുഭൂമിയിൽ, പുരാതന മഹർഷിമാരെ അനുകരിച്ച്, വളരെ ശക്തമായ സന്യാസപ്രസ്ഥാനം ഉടലെടുത്തിട്ടുണ്ട്. കോപ്റ്റിക് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തിലുള്ള ഈ പുതിയ പ്രസ്ഥാനം ആയിരക്കണക്കിന് ചെറുപ്പക്കാരെ സന്യാസജീവിതത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നു. ഗ്രീസിൽ ഓർത്തഡോക്സ് ശൈലിയിലുള്ള തപോനിഷ്ഠകൾക്ക് പ്രസിദ്ധമായ ആഥോസ് മലയിലും പൗരസ്ത്യ യൂറോപ്പിലെ പല രാജ്യങ്ങളിലും സന്യാസത്തിന് പുതിയ നാമ്പുകൾ മുളയ്ക്കുന്നുണ്ട്. പാശ്ചാത്യ കത്തോലിക്കാ സഭയിലെ വിവിധ സന്യാസവിഭാഗങ്ങൾക്ക് ആൾബലം കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാം ഇപ്പോഴും സജീവമായ സേവനസരണിയിലാണ്. പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് പാരമ്പര്യത്തിൽ ഫ്രാൻസിലെ തെസേ (Taize), സ്കോട്ട്ലൻഡിലെ അയോണാ (Iona) എന്നീ പ്രസിദ്ധ സമൂഹങ്ങൾ പുരാതനമായ ക്രിസ്തീയ ആദ്ധ്യാത്മികശിക്ഷണവും ആധുനിക ലോകത്തിന്റെ വെല്ലുവിളികളും എങ്ങനെ സമന്വയിപ്പിച്ച് പുതിയൊരു ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതശൈലി സൃഷ്ടിക്കാം എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ സന്യാസത്തിന്റെ പുരാതന രൂപങ്ങൾക്ക് വ്യത്യാസം വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ അന്തഃസത്ത വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. പരിസ്ഥിതിയുടെ ജീർണ്ണതയും ആഗോളവത്കരണത്തിന്റെ സാമ്പത്തികാസമത്വങ്ങളും കുടുംബബന്ധങ്ങളുടെ ശൈഥില്യവും മറ്റും മാനുഷികാന്തസ്സിനെ തകർക്കുകയും ജീവന്റെ നിലനില്പുതന്നെ അപകടത്തിലാക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ഒരു പുതിയ ജീവിതശൈലി സ്വീകരിക്കുവാൻ നാം നിർബ്ബന്ധിതരായിത്തീരും. ലളിതവും നീതിപൂർവകവും എല്ലാവർക്കും പങ്കാളിത്തമുള്ളതുമായ പുതിയൊരു സാമൂഹ്യജീവിത വ്യവസ്ഥിതിക്ക് ആദ്ധ്യാത്മികമായ അടിത്തറയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും നമുക്ക്

ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനില്ല.

ഒരു കാലത്ത് ലോകത്തിന്റെ തെറ്റായ വ്യവസ്ഥയെ എതിർത്ത നല്ല വരും ആദർശശാലികളുമായ മനുഷ്യർ മരുഭൂമിയിലേക്കും വനാന്തരങ്ങ ളിലേക്കും മാറി ഏകാന്തതയും ആത്മീയശാന്തതയും തേടിയെങ്കിൽ, ഇന്ന് നമുക്ക് മിക്കവർക്കും അത് സാധ്യമല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട്, മരുഭൂമി നമുക്ക് ബാഹ്യമായിട്ടല്ല, നമുക്കുള്ളിലാണ്; ലോകത്തിൽനിന്ന് ഒളിച്ചോടിപ്പോയല്ല, നമ്മുടെ ഉള്ളിൽത്തന്നെ മരുപ്രയാണം നടത്തി വേണം തപസ്സനുഷ്ഠി ക്കാൻ എന്ന് അറിവുള്ളവർ പറയുന്നു. ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ചതുപോലെ "ലോകത്തിലായിരിക്കുകയും അതേസമയം ലൗകികർ അല്ലാതാവുകയും" ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥയാണിത്.

ഈ ആന്തരിക വനാന്തരത്തിലെ തപോവൃത്തിക്ക് നമ്മെ സഹായി ക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനകളും ധ്യാനങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും പുരാതന ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്ന് നമുക്ക് സൗകര്യാനുസരണം സ്വീകരി ക്കാവുന്നതാണ്. ഇവിടെയാണ് മാർ അപ്രേമിന്റെ പ്രാർത്ഥനകൾപോലെ യുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രസക്തി നാം കാണേണ്ടത്.

ഇപ്പോൾ മിക്കവരും അഭികാമ്യമായി കരുതുന്ന ആധുനിക ആഗോള സംസ്കാരം വ്യക്തിയുടെ സ്വാർത്ഥപരമായ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ വേരൂന്നിയ താണ്. ഇത്തരം സ്വാർത്ഥലക്ഷ്യങ്ങൾ ബാഹ്യമായി നോക്കിയാൽ അത്ര മോശമാണെന്ന് പറയാനാവുകയില്ല. Enlightened self-interest എന്ന് ചിലർ വിളിക്കുന്ന ഈ സ്വാർത്ഥതയാണ് കമ്പോള സംസ്കാരത്തിന്റെ ആണി ക്കല്ലുകളിലൊന്ന്. ചില പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേക പരിമിതി കൾക്കുള്ളിൽ പലർക്ക് പ്രയോജനം ചെയ്യുന്നതാണ് ഈ വ്യവസ്ഥ. എന്നാൽ ആഗോളതലത്തിൽ കൂടുതൽ ദാരിദ്ര്യവും അനീതിയും അതിന്റെ ഫലമായി അക്രമവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഇത്തരം സ്വാർത്ഥത. മത്സരം, അത്യാഗ്രഹം, വഞ്ചന, പരാജയം, നിരാശ എന്നിവയെല്ലാം ഇതിന്റെ കൂട പ്പിറപ്പുകളാണ്. കൂടുതൽ കൂടുതൽ സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ മാത്രമേ ഈ സ്വാർസ്ഥവ്യവസ്ഥ നിലനിർത്താനാവൂ. പക്ഷേ, നിരന്തരമായ ആർ ജ്ജനാസക്തി മൂലം, മറ്റുള്ളവരെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതും ലോകത്തിന്റെ വിഭവശേഷിയെ കവർന്നെടുക്കുന്നതും ഈ വ്യവസ്ഥയുടെ അവിഭാജ്യ ഘടകമായിത്തീരുന്നു. 'കൂടുതൽ ഉത്പാദനം, കൂടുതൽ ഉപഭോഗം' എന്ന തത്ത്വം അധികം താമസിയാതെ നമ്മുടെ ലോകത്തിന്റെയും സർവ്വജീവ ജാലങ്ങളുടെയും ഭദ്രതയെ തകർക്കും. ഇത്തരം സ്വാർത്ഥവ്യവസ്ഥയിലൂ ന്നിയ ഒരു സാമൂഹ്യക്രമമാണ് പുതിയ ആഗോള സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗ മായി നമ്മുടെ നാട്ടിലും പ്രചരിക്കുന്നത്. ഇതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുവായ നന്മയും അതേസമയം വ്യക്തിബന്ധങ്ങ ളുടെ ശ്രേഷ്ഠതയും മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യവും ഉപഭോഗത്തിൽ മാത്രം ആശ്ര

യിക്കാത്ത ജീവിതമേന്മയും എങ്ങനെ പോഷിപ്പിക്കാമെന്നതാണ് നമ്മെ നേരിടുന്ന മുഖ്യ ചോദ്യം. സാമൂഹിക നിയന്ത്രണമുള്ള കമ്പോള വ്യവസ്ഥ (socially controlled market economy) യെക്കുറിച്ച് പലരും പറയുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അവിടെയും അടിസ്ഥാനതത്ത്വമായി സ്വാർത്ഥതയും ആർജ്ജനാസക്തിയും തൽഫലമായ അക്രമവ്യവസ്ഥയും നിലനില്ക്കുന്നു എന്നതാണ് സത്യം.

ആത്മികദർശനമുള്ള വ്യക്തികളുടെ കൂട്ടംചേരലിലൂടെ മാത്രമേ മാനുഷികമേന്മയുള്ള സാമൂഹികബന്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാനാവൂ. സമ്പത്ത്, യന്ത്രങ്ങൾ, ഉപഭോഗവസ്തുക്കൾ എന്നിവയോടുള്ള ഒരു പുതിയ അനാസക്തി വളർത്തിയെടുക്കുകയും മാനുഷ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ ഗതിയെ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മുൻപോട്ട് നയിക്കാൻ മനുഷ്യരെ കഴിവുള്ളവരാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൂട്ടായ്മകളാണ് നമുക്കാവശ്യം. ഇന്ന് നിലവിലുള്ള മതങ്ങൾക്കൊന്നുംതന്നെ അവയുടെ ഔദ്യോഗിക തലത്തിൽ ഇത് ചെയ്യാൻ കഴിവില്ല എന്നു തോന്നുന്നു. കാരണം, മതനേതാക്കൾ നല്ല പങ്കും ആഗോള സംസ്കാരത്തോട് സമരസപ്പെട്ടു കഴിയാൻ നിർബന്ധിതരാണ്. വിമർശനാത്മകവും ക്രിയാത്മകവുമായ മനുഷ്യഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രവാചകദർശനം ഔദ്യോഗികതലങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ അതേസമയം, മതങ്ങളുടെ പരമ്പരാഗതമായ ആദ്ധ്യാത്മിക സ്രോതസ്സുകളെ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള ചെറുസമൂഹങ്ങളും വ്യക്തികളും ഒരളവുവരെ നമ്മെ സഹായിക്കാൻ കഴിവുള്ളവയാണ്.

ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിലെ സമുന്നത മൂല്യങ്ങൾ സ്വാംശീകരിച്ച് പുതിയ കുടുംബ-സാമൂഹിക ക്രമങ്ങൽ സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള വെല്ലുവിളി നാം ഏറ്റെടുക്കണം. ആത്മശിക്ഷണവും ആർദ്രമായ മനുഷ്യസ്നേഹവും നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള വിശപ്പും ദാഹവും സ്വാർത്ഥസുഖങ്ങളേക്കാൾ സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുവായ നന്മയ്ക്ക് മുൻതൂക്കം കൊടുക്കുന്ന ത്യാഗമനോഭാവവും അർത്ഥപൂർണ്ണമായ ആരാധനയും പക്വമായ അറിവിന്റെ പുതിയ പ്രകാശം സൃഷ്ടിക്കുന്ന പഠനങ്ങളും ഗവേഷണങ്ങളും എല്ലാം ഈ വെല്ലുവിളിയുടെ ഭാഗമാണ്.

ഇത്തരമൊരു വ്യവസ്ഥയെ സ്വപ്നം കാണുന്ന ഡോ. ചെറിയാൻ ഈപ്പൻ, സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലാണ് ഈ പുസ്തകം മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച് പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. ശാസ്ത്ര-സാങ്കേതിക-വ്യാവസായിക ലോകത്തിന്റെ കുതിപ്പും കിതപ്പും നല്ലവണ്ണമറിയാവുന്ന ഡോ. ചെറിയാൻ ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ ഉൾവിളിയും ഒരേ സമയം തിരിച്ചറിയുന്നു. ശ്രേഷ്ഠമായ ജീവചരിത്രരചനകളിലൂടെ മലയാള സാഹിത്യത്തെ സമ്പന്നമാക്കിയ ശ്രീ. എം. കുര്യന്റെ വിവർത്തനം ഈ പുസ്തകത്തെ അതീവ ഹൃദ്യമാക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥനയുടെ ആത്മാവിൽ ആവിഷ്കൃതമാകുന്ന ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന് എല്ലാ ആശംസകളും.

http://www.malankaraorthodox.tv